

og Betændelsen kunde saa gaa den Vej, den kunde komme frem ad. Og da jeg saa kom til Undersøgelse paa Kommunehospitalet, var det omtrent færdigt. For Resten sagde Professor Tscherning mig, at der var intet som helst galt gjort med mig. Der var ikke noget Menneske, som kunde sige, om det var det ene eller det andet, før man var skaaret op. Og det var det, jeg skulde hjem og faa gjort, noget, jeg altsaa blev fritagen for.

Da jeg saa begyndte at komme lidt til Hægterne igen, vidste jeg lige saa godt, som jeg ved det nu, at dette her gik ikke længere. Det var paa det Tidspunkt, hvor Systemskiftet skete; det var et virkelig historisk Øjeblik, og det vil være de Herrer klart, at jeg nødigt søgte en Minister og Konseilspræsident netop i det betydningsfulde Øjeblik, naar jeg ikke var absolut nødt til det. Jeg er heller ikke en Mand, som man saadan finder paa Ministertrapperne, uden at jeg har et bestemt Ærinde der, men jeg havde et bestemt Ærinde, som jeg maatte og skulde udrette, og jeg gik da op til den daværende Konseilspræsident og Udenrigsminister, det nuværende Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer), og jeg førte en Samtale med ham, som jeg tror, jeg kan gengive ordret, dels fordi den var saa kort, og dels fordi det var mig saa fuldstændig præsent i Forvejen, hvad jeg vilde sige. Jeg husker, jeg sagde til ham: Jeg beder Deres Ekscellence undskyldte, at jeg kommer og ulejliger Dem i et Øjeblik som dette, men der er noget, jeg er nødt til at sige Dem, og jeg kan sige det med meget faa Ord. Det er nemlig dette, at det er mig fuldstændig umuligt at føre dette Konsulat videre paa disse Betingelser. Og jeg beder Deres Ekscellence ikke at tage fejl af, at det, jeg vil, er ikke 2,000 Kr. mere i Kontorhold, men en Konsulgage, som jeg maa have derude. Allerede det er lidt nok, men med det vil jeg paatage mig at gaa videre, og det maa jeg ogsaa af den Grund, at jeg ikke kan blive ved at sidde som konstitueret uden at have Lønnen og Stillingen. Men hvis det ikke kan ske, saa er der for mig ikke andet at gøre end at forlade Stillingen. Dertil svarede Ekscellencen: Nej, vi ville ikke af med Dem, men hvis jeg nu ikke kan skaffe denne Bevilling til denne Plads, vil De saa ikke tage imod en Plads i Europa? Dertil svarede jeg: Ja, jeg har nu arbejdet nogle Aar i disse Forhold, de ere meget vanskelige, men jeg er kommen ind i dem, og jeg interesserer mig for dem

og for dette Land, og jeg tror paa en Forbindelse mellem det og Danmark, saa jeg vil helst blive derude nogen Tid endnu, men kan det ikke være andet, saa tager jeg naturligvis med Tak mod Deres Ekscellences Tilbud. Dette vare Ordene, og de Ord vil det ærede Medlem for Hjørup (Deuntzer) ikke vedkende sig. Naa, det er jo længe siden, og de havde jo ogsaa en anderledes indgaaende Interesse for mig end for Ministeren. Og det spiller i og for sig ingen Rolle, fordi den Forbigaaelse, som skete derefter, alligevel var utilladelig, fordi jeg stod saaledes i min Anciennetet, at jeg skulde rykke ind, og jeg stod under ganske kolossalt vanskelige Forhold. Her maa nu altsaa det ærede Medlems Nej og mit Ja staa imod hinanden. Hvad mig angaar, vil jeg kun sige, at medens jeg tror, at det meget nær er de Ord, der bleve vekslende, vil jeg med Hensyn til Indholdet, naar som helst det skal være, aflægge min Ed paa, at saadan har Samtalen fundet Sted. Men jeg ved jo meget godt, at dermed er den ikke bevist. Det er, som sagt, heller ikke Livet om at gøre at faa den bevist.

Jeg tog saa derud igen, og det gjorde jeg, fordi jeg nu ventede en Udløsning af denne Fortvivlelse, for jeg vidste, at i Løbet af kort Tid vilde der blive udnævnt 3 ny Konsuler, nemlig Generalkonsulerne i Rotterdam og Hamborg og Konsulen i New York. Da jeg vidste dette, og da jeg stod paa næstøverste Plads i Anciennetet, da mine Forhold vare, som de vare, og vare fuldt kendte i Ministeriet, ville Herrerne forstaa, at jeg tog ud med for saa vidt godt Mod, som jeg haabede, at nu vare vi dog ved Enden i det mindste. At det skulde blive, hvad Englænderne kalde the bitter end, kunde jeg ikke have nogen Forestilling om paa det Tidspunkt. Jeg vil for øvrigt ogsaa sige, at til den nuværende Direktør Krag talte jeg ogsaa om min Stilling. Han afbrød mig midt i Samtalen og sagde: Ja, selvfølgelig, saa snart der bliver Rum, er De naturligvis den første. Det var ogsaa ganske selvfølgeligt efter de Forhold, jeg levede under, og som ingen anden Konsulatschef havde baaret saa haardt og saa længe, som jeg havde baaret dem. Saa rejste jeg altsaa tilbage.

Ved min Tilbagekomst ventede der mig en sørgelig Overraskelse, idet den Sekretær, som jeg havde, var stukket af og havde efterladt Kassen absolut tom. Den var vanskelig at komme i, og det kostede nogen Ulejlighed. Det var Historien ikke